

Arrest

nr. 79 998 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaan te zijn van Pashtu origine, geboren in Barg, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U bent tot de twaalfde klas naar school gegaan. Nadat u twee jaar geleden bent afgestudeerd, hebt u meegedaan aan een toelatingsexamen voor de universiteit maar u was niet geslaagd. U hield zich daarna bezig met het lezen van Engelse boeken en u zag ook elke dag uw twee vrienden, Y. en B. Uw vader was een handelaar in grondstoffen en jullie bezaten een tuin met amandelbomen.

Op een ochtend ontvingen jullie een brief van de Taliban waarin geschreven stond dat ze 50.000 US Dollar van jullie eisten en dat jullie zouden moeten samenwerken met hen. Diezelfde avond bracht uw vader het geld naar een plaats in het midden van de tuinen. Op dat moment maakte hij hen ook duidelijk dat hij niet wou samenwerken. Daarop zeiden de Taliban dat ze hem zouden doden als hij hen

de volgende dag niet zou vervoegen. Vijf dagen later was uw vader op weg van Pol-e-Qandahari naar huis en werd hij met een mes gestoken en daarenboven ook nog eens beschoten. Uw vader overleed. Daarop bent u naar het huis van uw tante (zus van vader) en oom P. in Shewaki gegaan, gelegen in het district Bagrami van de provincie Kabul. Toen u daar verbleef, zou uw oom twee keer gevolgd zijn door de Taliban. Na een maand kreeg u te horen van uw moeder, die nog steeds met uw kleine broer in Barg woont, dat de Taliban een tweede brief gestuurd hadden waarin stond dat ze uw vader gedood hadden en dat u hen zou moeten vervoegen, zoniet zouden ze u ook doden. Daarop nam uw oom A. (broer van moeder) u mee naar Pakistan. U hebt er anderhalve maand in het Peshawar View Hotel verbleven. In het midden van die periode zou uw oom één keer opgebeld zijn door de Taliban met de boodschap dat ze hem niet met rust zouden laten voordat ze u gevonden hadden. Daarop besloot uw oom dat u ook in Pakistan niet veilig was en regelde hij een smokkelaar. U bent dan teruggegaan naar Kabul waar u nog anderhalve week in Shewaki verbleven hebt, afwisselend bij uw tante en bij andere vrienden die u daar had. Op 4 maart 2012 stapte u in Kabul op het vliegtuig richting Istanbul. Daar stapte u over op een vliegtuig naar Brussel en op 5 maart 2012 vroeg u asiel aan. Toen u al in België was, hoorde u van uw tante dat de Taliban nog een derde brief gestuurd hadden waarin stond dat ze uw jongere broer zouden meenemen en opleiden als u niet zou opdagen. U legt geen documenten voor die uw asielrelaas zouden kunnen staven.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

U verklaart dat uw vader op een ochtend een brief gekregen had waarin de Taliban hem vroegen om geld en samenwerking. Toen hij hen diezelfde avond het geld bracht en hen meedeelde dat hij niet wou samenwerken, zeiden ze hem dat hij hen de volgende dag zou moeten vervoegen, zoniet zouden ze hem doden. Vijf dagen later hebben de Taliban hem gedood (CGVS, pp. 12-13). Deze gang van zaken is omwille van verschillende redenen niet aannemelijk. U verklaart expliciet dat de Taliban uw vader hadden gezegd dat hij hen de volgende dag moest vervoegen, zoniet zouden ze hem doden en bovendien zouden ze geen excuses accepteren (CGVS, p. 13). Dat u daarna verklaart dat uw vader, nadat hij door hen bedreigd werd, naar Kabul wilde gaan maar dit niet gedaan heeft omdat de Taliban zeiden dat ze hem zouden vinden als hij ergens naartoe zou gaan (CGVS, p. 13), klinkt weinig aannemelijk. Meer nog, u gevraagd welke stappen uw vader dan wel ondernomen heeft, stelt u dat hij 'niets gedaan heeft' en wachtte op 'het resultaat' (CGVS, p. 14). Deze gang van zaken kan geheel niet overtuigen en ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw vrees. Ook het feit dat u in die periode gewoon thuis was (CGVS, p. 15) terwijl de Taliban in de eerste dreigbrief geschreven hadden dat zowel u en uw vader hen zouden moeten vervoegen (CGVS, p. 12) is niet aannemelijk. Door uw toch wel nonchalante houding kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de door u voorgehouden vrees. Gezien de dreigementen van de Taliban kan er immers van worden uitgegaan dat u en uw vader op zijn minst bepaalde stappen zouden hebben ondernomen om zichzelf in veiligheid te brengen. Ook het feit dat u vijf dagen later, na de dood van uw vader, nog twee dagen in uw dorp gebleven bent alvorens naar uw tante in Kabul te gaan (CGVS, p. 14) kan niet overtuigen.

Evenmin bent u erin geslaagd om de vervolgingsfeiten die zich in Kabul hebben voorgedaan aannemelijk te maken. Zo verklaart u een maandlang bij uw oom en tante in Shewaki verbleven te hebben (CGVS, p. 12). Op een dag – u verbleef toen reeds twaalf dagen in Kabul – zou uw oom P. nadat hij zijn winkel gesloten had, gevolgd zijn door de Taliban. In plaats van naar huis te gaan, besloot hij naar het huis van zijn zus te gaan. De ochtend daarna is hij terug naar zijn winkel gegaan om dan 's avonds gewoon naar huis terug te keren. Hetzelfde voorval heeft zich nogmaals voorgedaan toen u reeds vijftienvintig dagen in Kabul was, maar toen is uw oom in plaats van naar het huis van zijn zus naar het huis van zijn broer gegaan (CGVS, pp. 15-16). Ook deze gang van zaken kan omwille van verscheidene redenen niet overtuigen. Vooreerst kan er van worden uitgegaan dat mochten de Taliban u daadwerkelijk viseren, dat het hun niet al te veel moeite zou kosten om u te vinden, temeer u verklaart dat ze uw oom twee keer gevolgd hebben. Als ze dat feitelijk zouden gedaan hebben, dan moesten ze toch gemerkt hebben dat hij de dag nadien gewoon van zijn winkel naar huis gegaan was en dan zouden ze u daar gevonden hebben. Daarnaast is het ook niet plausibel dat uw oom in plaats van naar zijn eigen huis te gaan naar het huis van zijn zus en nadien naar het huis van zijn broer gegaan is toen hij merkte dat hij gevolgd werd. Dit is niet aannemelijk want hij kon immers niet uitsluiten dat de Taliban hen daarna zou benaderen om te informeren naar waar u zich bevond. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat hij het leven van zijn eigen broer en zus in gevaar zou brengen.

Nadat u al een maand in Kabul verbleef, zou uw moeder uw oom P. gebeld hebben met het nieuws dat de Taliban een brief gestuurd hadden (CGVS, pp. 12 & 16). De onvoorzichtigheid die uw oom daarna aan de dag legt door de brief bij uw moeder te gaan halen in uw dorp Barg (CGVS, p. 16) roept echter vraagtekens op. Gezien uw vader reeds gedood was door de Taliban en uw oom zelf al twee

keer gevolgd werd, kan het niet overtuigen dat uw oom het risico zou genomen hebben om naar Barg te reizen om deze brief op te halen. Temeer u al eerder aangaf dat 'uw dorpsgenoten Al Qaeda waren' (CGVS, p. 16). U met deze merkwaardigheid geconfronteerd stelt u dat uw oom 'naar het dorp gegaan is omdat de Taliban hem geen kwaad wouden doen'. U daarna gevraagd wie de mensen dan waren die hem gevolgd hadden in Kabul, antwoordt u dat het 'ook Taliban waren'. Het hoeft geen betoog dat dergelijk antwoord alle logica ontbeert.

Dat u uiteindelijk pas na ontvangst van deze dreigbrief besluit om Afghanistan te verlaten, ondermijnt wederom de ernst van uw vrees. Uw vader was immers gedood en uw oom was al twee keer achtervolgd geweest door de Taliban en toch besluit u pas na ontvangst van deze tweede brief om naar Pakistan te gaan. Ook het feit dat u na anderhalve maand in Pakistan verbleven te hebben weer naar Afghanistan bent teruggekeerd en nog een halve maand in Shewaki verbleven hebt (CGVS, p. 12) is een ernstige indicatie dat u de door u aangehaalde vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. U gevraagd of u in die laatste periode nog problemen gehad hebt, stelt u dat uw probleem was dat ze u niet met rust lieten in Peshawar en dat 'ze misschien een bom op hun huis zouden gooien' als u bij uw oom en tante zou blijven. Het feit dat u in die periode in Shewaki soms in het huis van uw tante en soms bij uw vrienden verbleef (CGVS, p. 17) is echter wederom een indicatie dat u uw aangehaalde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Moest u werkelijk vrezen voor uw leven, dan zou u op zijn minst de moeite kunnen gedaan hebben om niet meer terug te keren naar de plaats waarvan u reeds weggevlucht was.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er ook geen geloof worden gehecht aan de incidenten die zich tijdens uw verblijf in Pakistan zouden hebben voorgedaan. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo stelt u dat uw oom één keer opgebeld werd door de Taliban en u daarna nog een drietal weken in Peshawar gebleven bent (CGVS, p. 16), doch persoonlijk bent u er nooit benaderd geweest door hen (CGVS, p. 17). Bovendien stelt u dat de Taliban uw oom in Peshawar gebeld hebben omdat ze begrepen dat u geen andere familieleden meer had in Kabul en ze dus zeker wisten dat u bij uw oom was (CGVS, p. 17). Bijgevolg is het dan ook weinig aannemelijk dat uw oom in die context maar één keer zou opgebeld zijn door de Taliban, temeer ze hem duidelijk te verstaan hadden gegeven hem niet met rust te laten zo ze u niet zouden vinden (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw eerdere verklaringen, en zoals reeds werd opgemerkt, dat de Taliban al de moeite genomen hadden om bij u thuis twee dreigbrieven te bezorgen en uw oom P. tot tweemaal toe te achtervolgen en is het dan ook weinig waarschijnlijk dat ze uw oom in Peshawar maar één keer zouden opgebeld hebben, temeer dit ene telefoontje voor hen geen resultaat had opgeleverd. Daarnaast zou uw tante u aan de telefoon gezegd hebben dat de Taliban een paar dagen voor het interview door het CGVS nog een brief bezorgd hadden waarin stond geschreven dat ze uw broer zouden meenemen en opleiden als u niet zou opdagen (CGVS, pp. 11 & 17). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw broer en moeder nog steeds in Barg wonen (CGVS, pp. 7 & 18) kunnen deze feiten bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat uw kennis over de Taliban in uw regio zeer beperkt is. U verklaart expliciet dat de Taliban veel macht hebben in uw regio, maar u gevraagd naar namen van talibs in uw dorp komt u niet verder dan het noemen van ene S. die in de gevangenis van Pul i Charkhi zou zitten. U gevraagd om meer informatie te geven over deze persoon, stelt u dat zijn huis in Karezo was en dat de Amerikanen hem meegenomen hebben. U weet echter niet meer wanneer dit gebeurd is; u stelt 'misschien vier, vijf of zes jaar geleden, misschien meer' (CGVS, p. 17). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen. Daarnaast kunt u het CGVS geen informatie verschaffen over namen van andere talibs, commandanten onder wie ze zouden opereren en waar ze juist werkzaam zijn. Ze zouden 'op de Logar weg' actief zijn, maar u weet niet juist waar (CGVS, p. 17). Omdat u eerder al verklaard had dat uw dorpsgenoten 'Al Qaeda' waren (CGVS, p. 16), wordt u gevraagd wie hun leider is en ook hier moet u het antwoord schuldig op blijven (CGVS, p. 18). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u hierover zo in het ongewisse blijft. Gezien de Taliban in uw dorp de macht hadden, kan immers verwacht worden dat u op zijn minst bepaalde zaken moet hebben opgevangen. Temeer omdat uw asielmotieven duidelijk verbonden zijn aan deze groepering.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt die uw asielmotieven zouden kunnen staven.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de

veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Bagrami, te worden beoordeeld. U stelt immers dat uw tante en oom wonen in Shewaki, een dorp gelegen op dertig minuten van de stad Kabul (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt dat u een goede band heeft met uw familie. U stelt weliswaar geen informatie te hebben over de exacte ligging van het dorp (CGVS, p. 3), maar u kan wel de weg uitleggen van uw dorp Barg naar Shewaki. Zo beschrijft u dat u onder andere de plaatsen Pol-e-Qandahari, Zaid Abad, Safedsang, Sangi e Nawesht en Musayi passeerde en dat u op een bepaald punt kon kiezen tussen een weg die direct naar de stad Kabul ging of een 'shortcut' die naar Shewaki ging (CGVS, p. 5). Uit deze routebeschrijving kan het CGVS afleiden dat het dorp Shewaki waarover u het heeft, gelegen is in het district Bagrami van de provincie Kabul (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U verklaart nog kort voor uw vertrek uit Afghanistan verbleven te hebben in Shewaki (CGVS, pp. 10 & 17) 3 en daarnaast ging u daar soms op bezoek bij uw oom en tante als u vrij had (CGVS, p. 6). U verklaart ook vrienden te hebben die wonen in de dorpen rond de stad Kabul (CGVS, pp. 7 & 17). Er is dan ook geen reden om aan te nemen waarom u zich daar niet zou kunnen vestigen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Bagrami wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagrami in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagrami actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bagrami van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet evenals van artikel 4 punt 3 van richtlijn 2004/83/EC. Verzoeker meent dat het feit dat hij op het gehoor in tranen uitbarstte een belangrijk subjectief element is waarover de bestreden beslissing niets stelt. Hij betoogt verder dat de analyse die de commissaris-generaal maakt van de veiligheidssituatie niet conform is aan een richtlijn van UNHCR uit 2008.

2.1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze motieven te weerleggen met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker wijst weliswaar op zijn emotioneel gedrag tijdens het gehoor, doch dit vermag geen afbreuk te doen aan de vele opmerkelijke inconsistenties en vaagheden in zijn verklaringen die de commissaris-generaal vaststelde en opnam in de bestreden beslissing. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de appreciatie van de commissaris-generaal aangaande het interne vluchtalternatief niet strookt met een richtlijn van het UNHCR van 2010.

2.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat de moordenaars van zijn vader hem kunnen terugvinden in Bagrami en zelfs in Pakistan, stelt de Raad vast dat zijn relaas ongeloofwaardig is (zie hiervoor sub 2.1.2).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, evenals een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat het UNHCR de subsidiaire bescherming adviseert voor asielzoekers uit Logar en dat het CGVS aan deze asielzoekers de subsidiaire bescherming toekent, wat hij staft met de UNHCR-lijst van onveilige gebieden van 2008 en de lijst van de commissaris-generaal van 2010. Verzoeker betoogt dat de appreciatie van de commissaris-generaal om Kabul als veilig vluchtalternatief in aanmerking te nemen niet strookt met de richtlijnen van het UNHCR van 2010. Verzoeker meent dat uit deze richtlijn blijkt dat herinstallatie in een regio met een overgrote meerderheid van een andere etnie niet mogelijk is, wat in casu het geval is bij het in aanmerking nemen van een intern vluchtalternatief in Kabul.

2.3.2. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zeer recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op dezelfde richtlijn van het UNHCR als diegene waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift op selectieve wijze citeert. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad in het kader van de devolutieve werking van het beroep vast dat, daargelaten de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en daargelaten zijn etnie, er voor verzoeker in Kabul een acceptabel intern beschermingsalternatief aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER